

som er stillet af Mindretallet under Nr. 1 til § 1, maa jeg tilstaa, at jeg ikke fuldstændigt forstaar. Jeg kan ikke se, at der ændres noget Bæsentligt i § 1, naar den faar den Affattelse, som her er foreslaaet. Men da Ordsværen for Mindretallet, det ærede Medlem for Præsts Amts 5te Valgkreds (Nøhr), har sat det i Forbindelse med Indholdet af Grundlovens § 43 om Rigsdagens Ufrankelighed, skal jeg ikke desto mindre, uagtet jeg ikke forstaar denne Forbindelse, pligtstydigt stemme for den af denne Grund. Jeg anser det for at være meget vigtigt, at der ikke udkommer en militær Straffelov, uden at dette Punkt er taget med eller dog ialtfald berørt saa vidt som muligt. Nu veed jeg meget godt, hvad der kan siges derimod, og jeg har ogsaa gjen-nemlæst de Bemærkninger til den almindelige borgerlige Straffelov, som findes i Tilleg A til Rigsdagstidenden for 1864—65, hvor der blandt Andet bliver gjort opmærksom paa, at Begrebet Spjorrøberi kjende vi i. e. Det er imidlertid heller ikke det, der for mig er det Afgjørende, om Affattelsen bliver den strengt juridiske, men det, jeg ønsker at staa fast ved denne Leilighed, er, at vi maa faae en vis Garanti for, at Soldaterne blive gjorte opmærksomme paa, at, medens de ellers i alle Tilfælde skulle adlyde deres Foresatte, er der dog eet, i hvilket de ikke alene maa, men ligesvem ere forpligtede til at negte Lydighed, og det er, naar der befales dem Noget, som gaar ud paa at antaale Rigsdagens Sikkerhed og Frihed. Det er det, som skal frem, og det er det, jeg frygter for, at de ikke faae at vide, naar det ikke bliver sat ind i Loven. Ved 3die Behandling af Lovforslaget her i Folkethinget havde 16 Medlemmer udenfor Udvalget stillet et Vædringsforslag, som søgte at faae det Samme frem paa en anden Maade, nemlig herved, at der i Loven skulde optages en Paragraf, som bestemte, at Krigsmænd under deres Uddannelse skulde undervises i et efter Formaalet nærmere afsættet Udbrag af Loven og de dermed i Forbindelse staaende Bestemmelser, saavel i Grundloven, saafom dens § 43 og lignende Paragrafer, som i den borgerlige Straffelov. Jeg skal nu ganske henstille til det ærede Udvalg, om det ikke vil tage denne Sag under nærmere Overveelse og muligvis stille Vædringsforslag til 3die Behandling. — Vædringsforslaget under Nr. 2 til § 9 fik jeg først Oplysning om ved at høre det ærede Medlem for Præsts Amts 5te Valgkreds (Nøhr). Det gaar altsaa ud paa, at Krigsmænd i Fredstid ogsaa skulle lide Dødsstraf paa samme Maade som Andre ifølge den borgerlige Straffelov, altsaa ved Henrettelse, og Grunden dertil er den, at vore Sønner, som han udtrykte sig, ikke skulle agere Bøddler. Det er en Lante, som jeg ikke kan negte tiltaler mig. Der er hos mig Noget, som jeg gjerne kan sige oprøber sig ved Lanten om, at vore Sønner, for at bruge det samme

Udtryk, skulle kunne kommanderes til at forrette den Tjeneste, der blev betegnet som Bøddeltjenesten. — Jeg kommer nu til et af Hovedforslagene, nemlig det, som er stillet under Nr. 3, og som gaar ud paa at indføre Arrest i Byen, og jeg maa sige, at jeg ikke af denne Grund kan gjøre Modstand mod Lovforslaget. Det forekommer mig, at det i Sammenligning med det Nuværende vilde være et stort Fremskridt, hvis man kom bort fra Krumslutningsstraffen og andre lemlige Straffe, og har man ikke havt Betænkkelighed ved at beholde Byestrafpen tilføs, ser jeg ikke, hvad der skulde være veien for ogsaa at indføre den tillands. Den hører jo til de Straffe, der skulle betragtes som de strenge, men jeg veed, at man i Søværnet ikke er saa fuldstændig tilfreds med den, i Særdeleshed fordi den tidt er vanskelig eller mindre let at udføre tilføs, idet nemlig ikke alene den Mand, der straffes, bliver taget bort fra Tjenesten — enhver Mand har jo sin Gjerning ombord —, men der bliver tillige sat en Matros med dragen Sabel for at holde Vagt ved ham. Jeg veed ikke, om det er Meningen, at det skulde udføres paa samme Maade tillands. (Suet: Ikke en Matros!) Nei, naturligvis ikke en Matros, men en Soldat. — En noget lignende Bemærkning har jeg at gjøre ved Vædringsforslaget under Nr. 7, der handler om Hjernelse fra Ufdelingen. Det kan vist have sine Vanskeligheder at udføre dette tilføs, naar et Stib er paa en lang Reise, fjernt fra Danmark, men hvis den høitærede Marineminister og de ærede søyndige Medlemmer, af hvilke vi desværre ikke have mange, kunne føle sig tilfredse ved dette, skal jeg heller ikke gjøre nogen Modstand paa dette Punkt. — Derimod maa jeg indtage det tidligere Udvalgs Flertals Stilling med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 13 til § 121, som vil, at Ordene: „Naar denne er i Uniform“ skulle udgaa, saaledes at der kommer til at staa, at han altsaa er pligtig til at hilse dem, eller at skulle gjøre Honneur, for at bruge Udtrykket, for dem, som han er pligtig at kjende, eller som han isvrigt kjender. Naar jeg fastholder dette Standpunkt, er det ikke saameget fra den Underordnedes, jeg ser det, men det er fra selve den Foresattes Standpunkt. Det er en stor Gæne for Vedkommende, naar han er i civil Paaklædning og sølgelig nyder sin Frihed, stadig at skulle hilse, og jeg tror, at der her er nogen Fordom tilstede i den danske Hær. I Paris's Gader har jeg set Meneige gaa forbi deres Overmænd uden at hilse. Det forundrede mig i Begyndelsen, men jeg erfarede snart, at de der kun hilse deres egne Foresatte, altsaa ikke dem, der høre til en anden Ufdeling. Ved de store Troppesamlinger er det Modsatte i allerhøieste Grad til Uleilighed for de Foresatte; ja, man kan næsten blive lam i Armen af stadig at skulle hilse, naar man gaar gennem